

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și patru

Dezvăluirea fundamentelor pierdute: Adevărurile profetice ale lui William Miller și zilele de pe urmă ale adventismului

Jeff Pippenger
2024-01-08

Adevărurile de temelie ale lui William Miller au fost acoperite de-a lungul celor patru generații ale adventismului. Restaurarea acelor adevăruri de temelie este prezentată în al doilea său vis și este identificată în mod repetat în Biblie și în Spiritul Profetiei drept lucrarea pe care poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuie să o împlinească. Visul lui Miller arată că, atunci când omul cu peria pentru murdărie le restaurează nestematele, ele vor avea o strălucire de zece ori mai mare decât a soarelui.

Cadrul lui Miller se întemeia pe recunoașterea celor două puteri pustiitoare: păgânismul, urmat de papalitate, iar mărturia apostolului Pavel din capitolul doi din Tesaloniceni i-a oferit lui Miller ancora pentru cadrul său. Acolo, Pavel arată că Roma păgână a împiedicat papalitatea să se ridice la putere, până când Roma păgână a fost înlăturată. În 2 Tesaloniceni, Pavel a oferit, de asemenea, ancora pentru cadrul de referință al Future for America, când a identificat că „omul păcatului” din capitol era, de asemenea, reprezentat ca regele care se înalță pe sine, în Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase.

Este esențial să se înțeleagă că creșterea cunoștinței în cadrul mișcării atât a primului, cât și a celui de-al treilea înger a fost în mod direct legată de mărturia lui Pavel din capitolul al doilea din Tesaloniceni. La vremea sfârșitului, în 1798, și de asemenea în 1989, cartea lui Daniel a fost dezpecetluită, inițiind astfel un proces de testare în trei trepte. Procesul de testare produce întotdeauna două clase de închinători în istoria în care cartea lui Daniel este dezpecetluită. Este esențial să se înțeleagă scrierile lui Pavel în legătură cu creșterea cunoștinței la vremea sfârșitului, căci tocmai în acel capitol Pavel avertizează că cei care nu primesc „iubirea adevărului” vor primi de la Dumnezeu o puternică amăgire. Acea puternică amăgire este ceea ce se abate asupra celor răi în capitolul al doisprezecelea din Daniel, care resping creșterea cunoștinței. În ambele istorii, puternica amăgire se referă în mod cel mai direct la adventism.

„Cel ce vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut o mare lumină: ‘Nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.’ Da, și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei temerile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit; ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.’ ‘Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună,’ fiindcă ‘n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți,’ ‘ci au găsit plăcere în nelegiuire.’ Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.”

Învățătorul ceresc a întreat: „Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate,

înfăptuiești multe lucruri potrivit politicii lumești și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut cândva adevărul confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați și că s-au îmbogățit și că nu duc lipsă de nimic, pe când, în realitate, au nevoie de toate.”

Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși care își păstrează veșmintele fără pată. Dar mulți strigă: «Pace și siguranță», în timp ce o picire năprasnică vine peste ei. Dacă nu are loc o pocăință deplină, dacă oamenii nu-și smeresc inimile prin mărturisire și nu primesc adevărul așa cum este în Isus, nu vor intra niciodată în cer. Când va avea loc curățirea în rândurile noastre, nu ne vom mai odihni în tihnă, lăudându-ne că suntem bogați și sporiiți în bunuri, neavând nevoie de nimic.

Cine poate spune cu adevăr: „Aurul nostru este lămurit în foc; veșmintele noastre sunt neîntinate de lume”? Am văzut pe Învățătorul nostru arătând spre veșmintele așa-numitei neprihăniri. Dezbrăcând aceste veșminte, El a scos la iveală întinarea ascunsă dedesubt. Apoi mi-a zis: „Nu vezi cum și-au acoperit în chip prefăcut întinarea și stricăciunea caracterului? «Cum a ajuns cetatea credincioasă o desfrânată!» Casa Tatălui Meu a fost făcută o casă de negustorie, un loc de unde prezența și slava divină s-au depărtat! Din această pricină este slăbiciune, iar tăria lipsește.” Mărturii, volumul 8, 249, 250.

Adventismul era „cetatea credincioasă” când a proclamat Strigătul de la miezul nopții în 1844. Începând cu 1863, a inițiat procesul de respingere a „temeliilor” care fuseseră așezate prin slujirea lui William Miller. Când au început să dea la o parte adevărurile de temelie, acoperindu-le astfel cu nestemate și monede contrafăcute, ei zideau o nouă temelie. Cei care au început, au desfășurat și continuă acea lucrare sunt reprezentați în scrierile Spiritului Profetic drept „cei care au avut o mare lumină”.

„Marea lumină” pe care au avut-o odinioară era reprezentată, în visul lui Miller, de nestematele din casetă, pe care le-a așezat pe o masă în centrul camerei sale și care străluceau mai puternic decât „soarele”. În pasajul tocmai citat, Sora White îi identifică pe „aceia care au avut mare lumină”, dar care „și-au ales propriile căi”.

Ei au ales o cale nouă în 1863. Ea spune că este "o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au cunoscut cândva adevărul confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați și s-au îmbogățit și nu au nevoie de nimic, în timp ce, în realitate, au nevoie de toate."

Ea identifică starea laodiceană, pe care ea și soțul ei au recunoscut că s-a manifestat în 1856. Apoi au fost puși la încercare timp de șapte ani, dar nu au trecut încercarea în 1863 și au început să ridice temelia falsă care aduce puternica amăgire despre care avertizează Pavel în Tesaloniceni. Avertismentul lui Pavel din Tesaloniceni este o ancoră pentru mișcarea de la începutul și de la sfârșitul Adventismului și se armonizează perfect cu visul lui Miller, care abordează atât începutul, cât și sfârșitul Adventismului. Visul lui arată că, atunci când lucrarea de restaurare a pietrelor prețioase originare ale adevărului este înfăptuită, acele adevăruri vor străluci de zece ori mai

strălucitor decât atunci când au strălucit pentru prima dată la Strigarea de la miezul nopții, la începutul Adventismului. Cum se face că înțelegerea lui Miller strălucește acum mai puternic decât atunci când a recunoscut pentru prima dată adevărul?

Pe cele două planșe sacre ale capitolului al doilea din Habacuc sunt reprezentate mai multe adevăruri. Aceste adevăruri au fost înfățișate în visul lui Miller ca nestemate care aveau să fie, în cele din urmă, restaurate în zilele de pe urmă, chiar înainte de Strigătul de la miezul nopții. Nestematele contrafăcute care sunt scoase pe fereastră în visul lui Miller reprezintă atât învățăturile false care au fost aduse în Adventism pentru a crea o temelie falsă, cât și pentru a ascunde adevărata temelie; dar ele îi reprezintă, de asemenea, pe aceia care refuză să renunțe la învățăturile false care alcătuiesc temelia falsă. „Necurmatul” a fost ancora cadrului de adevăr al lui William Miller, care a statornicit temelia originară, iar în zilele de pe urmă „necurmatul” simbolizează nu numai păgânismul, așa cum l-a identificat corect Miller, ci este simbolul răzvrătirii care a produs temelia falsă.

Biblia, Duhul Profeției și istoria mărturisesc deopotrivă că strigătul ceasului judecății din perioada 1798–1844 a constat în proclamarea soliei descoperite și prezentate de William Miller. De aceea mișcarea se numește mișcarea millerită. În mod logic, a respinge acea mișcare înseamnă a respinge lumina care a apărut în 1798, pe care Daniel a identificat-o drept o creștere a cunoștinței.

Isaia vorbește despre bețivii lui Efraim și îi identifică pe acei bețivi drept bărbații batjocoritori care cârmuiesc poporul Ierusalimului. Isaia arată că nu sunt beți de vin propriu-zis, ci de vin duhovnicesc. În Biblie, vinul duhovnicesc poate desemna fie învățătură adevărată, fie învățătură falsă, în funcție de context. Bețivii lui Efraim sunt îmbătați cu învățătură falsă, care constituie vinul Babilonului, așa cum este reprezentat de desfrânata din Tir în capitolul șaptesprezece din Apocalipsă și de Belșatar în ultima lui noapte de petrecere.

Isaia a identificat efectele beției spirituale care se abate asupra bărbaților batjocoritori ce cârmuiesc poporul Ierusalimului.

Oprîți-vă și minunați-vă; strigați, da, strigați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul somnului adânc și v-a închis ochii: pe prorocii și pe cârmuitoarii voștri; pe văzători i-a acoperit. Și vedenia tuturor a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot, căci este pecetluită. Și cartea este dată unuia neînvățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu sunt învățat. De aceea a zis Domnul: Pentru că poporul acesta se apropie de Mine cu gura și cu buzele Mă cinstesc, dar și-au depărtat inima de Mine, iar frica lor de Mine este învățată prin porunca oamenilor, de aceea, iată, voi face o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o minune: căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri și priceperea celor chibzuiți ai lui va fi ascunsă. Vai de cei ce se silesc să-și ascundă adânc sfatul de Domnul, ale căror lucrări sunt în întuneric, și zic: Cine ne vede? și cine ne cunoaște? Cu adevărat, răsturnarea voastră a lucrurilor va fi socotită ca lutul olarului: oare va spune lucrarea despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut el? sau va spune lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: N-are el pricepere? Isaia 29:9-16.

Sora White citează aceste versete și apoi adaugă:

Fiecare cuvânt din aceasta se va împlini. Sunt unii care nu-și smeresc inimile înaintea lui Dumnezeu și care nu vor umbla drept. Își ascund adevăratele scopuri și rămân în părtășie cu îngerul căzut, care iubește și lucrează minciuna. Vrajmașul își pune duhul asupra oamenilor pe care îi poate folosi spre a-i amăgi pe cei care sunt parțial în întuneric. Unii se pătrund de întunericul care predomină și pun adevărul deoparte pentru eroare. Ziua arătată de profeție a sosit. Isus Hristos nu este înțeles. Pentru ei, Isus Hristos este o fabulă. În acest stadiu al istoriei pământului, mulți se poartă ca niște oameni beți. 'Opriti-vă și mirați-vă; strigați și strigați; sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii. Pe profeți și pe conducătorii voștri, pe văzători, i-a acoperit.' O beție spirituală s-a abătut asupra multora care socotesc că ei sunt poporul care va fi înălțat. Credința lor religioasă este întocmai cum este reprezentată în această Scriptură. Sub influența ei, nu pot umbla drept. Își fac cărări strâmbe în umblarea lor. Când unul, când altul, se clatină încoace și încolo. Sunt priviți de Domnul cu mare milă. Calea adevărului n-au cunoscut-o. Ei sunt uneltitori științifici, iar cei care ar fi putut și ar fi trebuit să ajute, datorită unei vederi spirituale limpezi, sunt ei înșiși înșelați și susțin o lucrare rea.

Evoluțiile acestor zile din urmă vor deveni curând hotărâtoare. Când aceste înșelăciuni spiritiste vor fi date pe față ca fiind ceea ce sunt în realitate — lucrările tainice ale duhurilor rele —, cei care au fost părtași la ele vor ajunge asemenea unor oameni care și-au pierdut mințile.

„De aceea zice Domnul: Fiindcă poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de la Mine, iar frica lor de Mine este învățată după poruncă omenească, iată, voi purcede să fac o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o minune; căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri și priceperea oamenilor lui chibzuiți va fi ascunsă. Vai de cei ce se silesc să-și ascundă adânc sfatul de Domnul, ale căror fapte sunt în întuneric, și care zic: Cine ne vede și cine ne cunoaște? Cu adevărat, răsturnarea voastră a lucrurilor va fi socotită ca lutul olarului; căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut? sau va zice oare lucrul plăsmuit despre cel ce l-a plăsmuit: N-a avut înțelegere?”

Mi s-a arătat că, în experiența noastră, am întâlnit și întâlnim tocmai această stare de lucruri. Oameni care au avut multă lumină și privilegiile minunate au luat de bun cuvântul conducătorilor care se cred înțelepți, care au fost mult favorizați și binecuvântați de Domnul, dar care s-au smuls din mâinile lui Dumnezeu și s-au așezat în rândurile vrajmașului. Lumea urmează să fie inundată de sofisme specioase. O minte omenească, primind aceste sofisme, va lucra asupra altor minți omenești, care au prefăcut prețioasele dovezi ale adevărului lui Dumnezeu într-o minciună. Acești oameni vor fi amăgiți de îngeri căzuți, când ar fi trebuit să stea ca păzitori credincioși, vegheând pentru suflete, ca unii care trebuie să dea socoteală. Ei și-au depus armele luptei lor și au dat ascultare duhurilor amăgitoare. Ei zădărnicesc sfatul lui Dumnezeu și dau la o parte avertismentele și muștrările lui, și sunt în mod hotărât de partea lui Satana, dând ascultare duhurilor amăgitoare și învățăturilor demonilor.

Beția spirituală stăpânește acum peste oameni care n-ar trebui să se clatine asemenea celor aflați sub influența băuturii tari. Crimele și neorânduiele, fraudă, înșelăciunea și practicile nedrepte umplu lumea, potrivit învățării conducătorului care s-a răzvrătit în curțile cerești.

Istoria urmează să se repete. Aș putea preciza ce va fi în viitorul apropiat, dar vremea încă n-a venit. Înfrățirile celor morți vor apărea, prin mașinațiunea vicelană a lui Satana, și mulți se vor uni cu cel ce iubește și face minciuna. Avertizez poporul nostru că, chiar în mijlocul nostru, unii se vor depărta de la credință și vor lua aminte la duhuri amăgitoare și la învățăturile demonilor, și, prin aceștia, adevărul va fi defăimat. Battle Creek Letters, 123-125.

Toți profeții, inclusiv Isaia și Sora White, identifică zilele de pe urmă. În aceste zile, liderii Adventismului „se află în mod categoric de partea lui Satana, dând ascultare duhurilor amăgitoare și învățăturilor demonilor.” Sora White enunță o predicție când spune: „Când aceste amăgiri spiritiste sunt descoperite ca fiind ceea ce sunt în realitate — lucrările ascunse ale duhurilor rele — cei care au luat parte la ele vor deveni ca niște oameni care și-au pierdut mințile.” Conducerea Adventismului va deveni ca niște oameni care și-au pierdut mințile, în momentul din istoria zilelor de pe urmă când beția lor este descoperită ca fiind „lucrările ascunse ale duhurilor rele.”

Are loc o dezpecetuire a lucrării oamenilor batjocoritori care stăpânesc poporul din Ierusalim în zilele de pe urmă. Acea dezpecetuire a fost ilustrată în visul lui Miller, când Miller s-a rugat și apoi s-a deschis o ușă. Ea are loc chiar înainte ca el să-și închidă ochii pentru o clipă, identificând chiar sfârșitul procesului de sigilare al celor o sută patruzeci și patru de mii. Deschiderea unei uși identifică o schimbare de dispensațiuni, iar în acel punct mișcarea laodiceană a îngerului al treilea trece în mișcarea filadelfiană a îngerului al treilea.

În pasajul din Isaia se găsește un rezumat al lucrării rele a bețivilor lui Efraim, care sunt bărbații ce „ar fi trebuit să stea ca păzitori credincioși”. Rezumatul este exprimat astfel: „Cu adevărat răsturnarea lucrurilor voastre va fi socotită ca lutul olarului; căci va zice oare lucrarea despre cel ce a făcut-o: El nu m-a făcut? sau va zice lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: El n-are înțelegere?”

Potrivit identificării lui Miller, «necurmatul», fie ca religia păgânismului, fie ca Roma păgână, este, în ultimă instanță, un simbol al lui Satana, căci atât Satana, cât și Roma păgână sunt reprezentați prin simbolul balaurului.

Astfel, deși balaurul, în primul rând, îl reprezintă pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne. Tragedia veacurilor, 439.

Vorbind despre bărbații care cârmuiesc Ierusalimul în zilele de pe urmă, Sora White afirmă: „Unii ajung să fie pătruși de întunericul care predomină și dau la o parte adevărul în favoarea rătăcirii. Ziua indicată de profeție a venit. Isus Hristos nu este înțeles. Isus Hristos este pentru ei un basm.” În 1901, un conducător al Adventismului din Germania a început să introducă interpretarea falsă a protestantismului apostat cu privire la „the daily” din cartea lui Daniel. Acea interpretare susține că „the daily” reprezintă lucrarea lui Hristos în sanctuar, sau o variație a acestei idei. Spun „o variație”, deoarece, de-a lungul istoriei de după 1901, s-au pus accente diferite asupra acestei falsități, dar acele concepții false ajung întotdeauna la concluzia că „the daily” reprezintă o anumită

formă a lucrării lui Hristos.

În adventismul zilelor de pe urmă, nestemata care era doctrina „necurmatului”, pe care Miller îl identificase ca simbol satanic, este un simbol al lui Hristos. Când această interpretare a fost introdusă în 1901, foarte puțini au acceptat concepția potrivit căreia „necurmatul” era un simbol al lui Hristos, și nu un simbol al Satanei, dar până în anii 1930 nestemata doctrinei „necurmatului”, pe care Miller o extrasese din filonul de adevăr aflat în 2 Tesaloniceni, capitolul doi, a fost respinsă, întocmai cum fuseseră respinse în 1863 „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase. Cândva, între 1863 și anii 1930, adventismul își schimbase conducătorii, fără a recunoaște aceasta.

Fraților, văd primejdia în care vă aflați și din nou vă întreb: voi, cei ce rătăciți, depuneți vreun efort să îndreptați răul? Suflete se pot poticni, umblând în întuneric, pentru că nu ați făcut cărări drepte pentru picioarele voastre. Dacă vă aflați în poziții de răspundere, vă adresez cu atât mai stăruitor un apel: pentru sufletele voastre și pentru cei ce privesc la voi ca la niște călăuze, pocăiți-vă înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare greșală săvârșită și mărturisiți-vă greșeala.

Dacă îngădui îndărătnicia inimii și, prin mândrie și neprihănire de sine, nu-ți mărturisești greșelile, vei fi lăsat supus ispitelor lui Satana. Dacă, atunci când Domnul îți descoperă greșelile, nici nu te pocăiești, nici nu faci mărturisire, providența Sa te va aduce din nou și din nou pe același teren. Vei fi lăsat să faci greșeli de aceeași natură, vei continua să duci lipsă de înțelepciune și vei numi păcatul neprihănire, iar neprihănirea păcat. Mulțimea amăgirilor care vor predomina în aceste zile din urmă te va înconjura și îți vei schimba conducătorii, fără să știi că ai făcut-o. Review and Herald, 16 decembrie 1890.

Oamenii batjocoritori care cârmuiesc poporul Ierusalimului, oameni „în dregătorii de încredere”, vor „numi păcatul neprihănire și neprihănirea păcat”, iar „cu adevărat răsturnarea lucrurilor voastre va fi socotită ca lutul olarului; căci oare lucrarea va zice despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut el? sau oare lucrul întocmit va zice despre cel ce l-a întocmit: N-a avut pricepere?” În răzvrătirea progresivă de-a lungul celor patru generații ale adventismului, cei aflați în dregătorii de încredere își schimbă conducătorii și nu știu aceasta. Ei nu știu aceasta, căci au respins în mod progresiv și consecvent dovezile greșelilor lor. În acea răzvrătire progresivă „înțelepciunea înțelepților lor va pieri și pricepera oamenilor lor chibzuiți va fi ascunsă.”

Vor întoarce lucrurile pe dos și vor numi păcatul dreptate, iar dreptatea păcat. Simbolul acestei răzvrătiri este doctrina „necurmatului”, care pentru Miller era un simbol satanic, iar pe care Adventismul de astăzi o identifică drept un simbol al lui Hristos. Ceea ce odinioară a fost ancora care a statornicit cadrul aplicațiilor profetice ale lui William Miller a ajuns acum să fie un simbol al beției bărbaților batjocoritori care stăpânesc peste poporul Ierusalimului. Simbolismul asociat cu „necurmatul”, în cartea lui Daniel, a strălucit ca soarele când a fost recunoscut în caseta cu bijuterii a lui Miller, la începutul Adventismului, dar în zilele din urmă acel adevăr strălucește de zece ori mai puternic, fiindcă numărul zece este un simbol al unei încercări, iar pentru Israelul din vechime a zecea încercare a fost încercarea finală.

Fariseii moderni au „atribuit” „lucrările lui Hristos” „agențiilor satanice”, identificând păgânismul drept „puterea sfântă a lui Dumnezeu”.

Fariseii au păcătuit împotriva Duhului Sfânt. Darul vorbirii pe care îl aveau a fost folosit pentru a-L batjocori pe Răscumpărătorul lumii, iar îngerul consemnator le-a înscris cuvintele în cărțile cerului. Au atribuit forțelor satanice puterea sfântă a lui Dumnezeu, manifestată în lucrările lui Hristos. Nu puteau ocoli lucrările Lui minunate, nici să le atribuie unor cauze naturale, așa că au spus: «Sunt lucrările diavolului». În necredință au vorbit despre Fiul lui Dumnezeu ca despre un om. Lucrările de vindecare săvârșite înaintea lor, lucrări pe care niciun om nu le făcuse și nu le putea face, erau o manifestare a puterii lui Dumnezeu, dar L-au acuzat pe Hristos că este în complicitate cu iadul. Încăpățânați, posomorâți, cu inima de fier, au hotărât să-și închidă ochii la toate dovezile și astfel au săvârșit păcatul de neiertat. Manuscript Releases, volumul 4, 360.

Vom continua considerarea sporirii cunoștinței, care a fost desigilată în mișcarea primului înger, în articolul următor.